מקרקש זגי. פעמונים התלויים בכילה שסביב מטתו מקשקשין בעת תשמיש לסור בני בישן משם: **בעלי דיבדי.** מגרש הזבובים שלא לשמש מטתו בפני כל חי: **פרוחי.** יתושים: **דמו גרשתו.** נענש על עלמו ותופש דמו נדרשת ממנו למחר מיתתו ולמיה לדבר ודמו גרשתו דמרגליס (יהושע ג) תופש דמו יהא מוטל בגרשתו(ג) : **ומפחייב נגפתו.** כלומר הוא גורם לעלמו: **שעבר עליהם הלילה.** לכולהו קאי משום ובלא(ה) ומשקין: **כמילתא.** סלי: **עיקרן.** שערות שבראש הזכוס והבלא: **רוח טומאה.** כמדת הלילית שקורין גרמנטי"ר המזוזים את העיניים: **בגנוסטרי.** מספרים: **חפיד.** עדיף מלדיק. כשקורבן ליכא למימר דהדלי ומגלו: **ויקרן.** חלשים: **בעלי רחמן.** חלשים יותר מדאי שיש להם שרץ במוחם כדאמר בכתובות [עז:]: **תלמיד חכם.** דידע לאינטנועי נפשיה: **לף על פי שאמרו המשמש מטתו כו'.** לכתיתא בגרייתא דלעיל בריש שמעתין [טז:] ומשקנא לו תשמיש לאור הנר אלמא מגוחא הוא דהוי ליבא מיסורא ליכא מדקתני לו תשמיש והשתא ליכא למימר תבדוק דל"ק מאי לע"פ שאמרו כו': **לימא סבודק מטתו לאור הנר כו'.** משום דלא מיבדיק שפיר לפ"ה לו תניא שני עדים לכל תשמיש לו תבדוק לאור הנר: **מלא פרהבא.** קוטו"ן. מתוך שהוא נבלע בו טיפה כחרבל. ליטמא לחריגא כמר נקי ורך: **ומזכירין חכמים לומן נשמה.** בתמיה. נהי לי הוה מותר בעלמא הוה תמיה לן וכ"ש שמזכירין לנשמה ומה הוא שנאמן: **לומם שיבה.** מתוך שהוא נאמן בשיבה אינו מתאווה לה כל כך ומשמם לקיום מלות עושה בעלמא או לרלותה ולבו קל בה והוא מבני משא מדות דאמרו בנדרי (דף כ:): **פקולין.** קוטו"ן: **דכי הוחי הפס.** בארץ ישראל: **בערבי שבתות.** זמן עונת פרושים ותלמידי חכמים מערב שבת לערב שבת(ו) : **שחקי דליבנת.** בגדים בלויין של פשתן: **ולא בפשתן.** שאינו נבן ואין לס ניכר יפה ולא בעד נבן: **שחקים לבגיסף** יותר מן החלשים: **חישב עליו וכו'.** דקרוב הוא להיות מפקה יותר מאוכל: **לף נטמא כו'.** דאמרי הכי ע"ל דאמתי' אין לחוש כיון דקתני בהדיא שחזקתו מן המקור ורש"י דייק דספיקו טמא ולא ודאי מדתנן מן הלול ולחוץ ספיקו טהור דאי סבירא להו מן הלול ולפנים ודאי טמא הוה להו לטמויי מספק מן הלול ולחוץ וליכא למימר דסבירא להו כלישני דבתר חזקה אזלת דא"כ לא הוה להו למימר ספיקו טהור דלהך דלהך לישנא ליכא ספיקא והא דאמרינן

ומשתין מים ערום לפני מטתו. לתמר בשבת (דף סב:) דקשה לעניותא ויש ספרים דגרסי הכא משמע מטתו ערום וכן הוא בויקרא רבה וטעמא שיש לו להיות נזהר בשעת תשמיש כלתמרינן בנדרים זגי. פ"ה פעמונים התלויים בכילה להוליף ממנו בני בישן וקשה לר"ת לתן זה מדת צניעות וגרלה לו בגירסת ר"ח והטרוח [ערך גזח'] מקרקש גזי זבובים לתמר בשבועות (דף ז:) בשם הגזין והצירעין והוי דומיא דלעיל בשבי בידי פרוחי:

שמשמשין מטותיהן בפני עבדיהן. ומיירי בלילה או במקום לפל דמקום מורה לפני בלא לפני עבדיהם מסור:

שורפן חפיד. בלילה למימר שמא יתגלו וטרוח [ערך שלם] פירש שטרפת לפורן מזקת לחלש וכן כל דבר הבא מן החלש כדאמר בפ"ק בלל גדול (שבת דף עה:) גבי דם המדה מיידי דחלשת לא מלטרף לשורפן מע"ג שמזיק לו: **אימא** בודקין מטותיהן ביום. ולכן מזכירין לשבת דאמר בפ"ק (שבת דף ט